Neemia - Comentarii Jean Koechlin

Din punct de vedere istoric, cartea Neemia este ultima privire pe care Vechiul Testament ne permite s-o aruncăm asupra poporului Israel. Evenimentele descrise în ea încep la circa treizeci de ani după cele relatate în cartea Estera şi la treisprezece ani după întoarcerea lui Ezra. În consecinţă, învăţăturile ei ne sunt potrivite în special nouă, creştinilor „peste care au ajuns sfârşiturile veacurilor“ (1 Cor. 10.11). Ce popor demn de compătimit! El se află „în mare necaz şi în ruşine“, după relatarea câtorva călători (v.3). Însă Dumnezeu a pregătit pe cineva care va pune la inimă această situaţie. Este Neemia! Acest om este sensibil la suferinţele şi la umilinţa celor „care au rămas, care au scăpat din captivitate“ şi mărturiseşte înaintea Domnului păcatele care le-au cauzat situaţia. Ezra făcuse şi el acelaşi lucru (Ezra 9). Dumnezeu alege întotdeauna, din mijlocul celor care iubesc poporul Său, instrumente ale eliberării lor.Dar să ne fixăm ochii asupra Unuia mai mare decât Neemia. Cine a pus la inimă condiţia disperată a lui Israel şi a lumii în general, dacă nu Însuşi Fiul lui Dumnezeu? El a înţeles starea noastră mizerabilă, a pătruns până în acel abis al păcatului în care căzusem şi a venit să ne scoată din el.

În timp ce fiii lui Iuda se aflau în mare necaz şi în ruşine, Neemia deţinea una dintre poziţiile cele mai de cinste la curte: cea de paharnic al împăratului. Ar fi putut, din egoism, să-şi păstreze acest post avantajos sau chiar să şi-l justifice, spunând: «Deoarece am încrederea împăratului, lângă el voi fi mai de folos poporului meu. Pentru scopul acesta m-a pus Dumnezeu aici». Dar Neemia nu judecă în felul acesta. Inima lui, asemenea celei a lui Moise altădată, îl îndeamnă să-şi viziteze fraţii, pe fiii lui Israel (Fapte 7.23). Decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale palatului imperial, el alege „mai degrabă să sufere răul cu poporul lui Dumnezeu“ (Evrei 11.25).Să remarcăm că discuţia lui cu Artaxerxes nu este doar precedată (1.11), ci şi însoţită (v. 5) de rugăciune. Între întrebarea împăratului şi propriul răspuns, Neemia găseşte timp să-l vorbească lui Dumnezeu în inima sa. Numim aceasta «rugăciune-săgeată». Să imităm mai des acest exemplu şi vom vedea, ca şi acest slujitor (al Domnului mai degrabă decât al împăratului), mâna bună a lui Dumnezeu odihnindu-se asupra noastră şi asupra a tot ce facem.

Neemia a ajuns la Ierusalim având scrisori din partea împăratului. El începe prin a inspecta zidurile sau, mai degrabă, ceea ce mai rămăsese din ele. Fraţii lui îi relataseră despre ele (1.2-3), dar el vrea să evalueze personal extinderea stricăciunilor. Consternarea îl copleşeşte înaintea acestei privelişti cu care, în ce-i priveşte, locuitorii Ierusalimului se obişnuiseră! Fără nici o îndoială, şi noi, creştinii, ne aflăm în pericolul de a înceta să ne mai întristăm de situaţia de ruină în care Biserica responsabilă se găseşte astăzi. Nici un zid nu o protejează împotriva invaziei din partea lumii şi o astfel de stare serveşte perfect scopurilor vrăjmaşilor ei.În timpul lui Zorobabel şi al lui Ezra, aceşti vrăjmaşi ai lui Israel se numeau Bişlam, Tabeel ... Tatnai, Şetar-Boznai şi însoţitorii lor. Sub Neemia, Israel se confruntă cu Sanbalat, Tobia şi Gheşem. Diavolul foloseşte o varietate de lucrători. El îşi înnoieşte mereu «personalul». Scopul lui însă este întotdeauna acelaşi: să menţină poporul lui Dumnezeu în înjosire şi în sclavie.Neemia ştie ce trebuie făcut ca să-i îndemne pe bărbaţii din Ierusalim. Numele lui înseamnă: Domnul a mângâiat (sau «Mângâierea Domnului», cap. 1 v.1 notă). El primeşte acest răspuns îmbucurător şi încurajator: „Să ne ridicăm şi să reconstruim!“ (v. 18).

Contrar ordinii normale, reconstrucţia Ierusalimului a început cu altarul, a continuat cu templul (Ezra 3) şi a sfârşit cu zidul cetăţii. Altarul şi templul (sanctuarul) vorbesc de închinare, care, în mod evident, constituie cea dintâi responsabilitate a poporului lui Dumnezeu. Dar noi nu suntem doar creştini de duminică. Restul cetăţii, care simbolizează viaţa cotidiană din casele noastre, cu împrejurările de zi cu zi, trebuie şi ea protejată împotriva răului de afară şi, de asemenea, despărţită clar de lumea din jur. Fiecare trebuie să vegheze şi în special să construiască înaintea propriei case (v. 10, 28, 30).Sub impulsul dat de Neemia, întregul Iuda s-a apucat de lucru. Acest capitol ne poartă în jurul oraşului, ca să ne arate diferitele grupuri de lucrători în acţiune. Fiecare a preluat, fie poarta, fie turnul, fie partea sa de zid, după puterea lui şi, mai ales, după măsura devotamentului său. Dar, în timp ce unii au zel suficient ca să repare o parte dublă (v. 11, 19, 24, 27, 30), alţii – inclusiv dintre conducători – refuză să-şi plece grumazul în serviciul Domnului (comp. cu Matei 20.27-28; 2 Cor. 5.15). Ce tristă mărturie consemnează aici cartea lui Dumnezeu!

De la v. 16 înainte este vorba despre partea de zid protejând cetatea lui David şi curtea templului.Suntem uimiţi să aflăm că Eliaşib, marele preot, nu a reparat în faţa propriei case (confruntă cu 1 Tim. 3.5). A fost necesar ca alţii să lucreze în dreptul său (v. 20, 21). O a doua neglijenţă vinovată este aceea că, reconstruind Poarta Oilor, el şi fraţii săi, aceşti păstori răi, au neglijat s-o doteze cu încuietori şi cu zăvoare (v. 1). Aceasta va permite hoţilor şi tâlharilor să intre şi să ia în stăpânire „oile“ lui Israel (vezi Ioan 10.8, 10).Argintari, făcători de mir, negustori (v. 8, 32) lucrează ca zidari. Unul dintre conducători, Şalum (v. 12), repară împreună cu fiicele sale. Dumnezeu ne învaţă prin aceste exemple că ne putem aduce aportul la lucrarea Lui indiferent de vârsta, sexul sau profesiunea noastră. Să observăm, de asemenea, că mai mulţi dintre aceşti oameni, sau părinţii lor, fuseseră implicaţi în vremea lui Ezra în căsătorii nelegitime cu femei străine. Astfel a fost cazul lui Baruc, fiul lui Zabai, al lui Malchiia, al lui Pedaia, fiul lui Pareoş (Ezra 10.25, 28). Este frumos să vedem acum nerăbdarea lor de a proteja Ierusalimul tocmai împotriva unor astfel de influenţe străine.

În timp ce zidurile se refăceau, mânia vrăjmaşilor vuia împotriva lui Iuda. Sanbalat, purtătorul lor de cuvânt, se aprinde de mânie şi îi batjocoreşte în acelaşi timp. Noi toţi suntem cu predilecţie sensibili la batjocură. Lumea nu încetează să ridiculizeze despărţirea dintre creştini, slăbiciunea strângerilor lor laolaltă ... Să nu ne lăsăm intimidaţi de remarcile sale. În loc de răspuns, Neemia I se adresează Dumnezeului său: „Auzi, Dumnezeul nostru, pentru că suntem dispreţuiţi ...“(v. 4). El nu ţine nicidecum cont de ameninţări. „Dar noi am reconstruit ...“, concluzionează omul lui Dumnezeu (v. 6)!Atunci vrăjmaşul se pregăteşte de luptă deschisă şi descurajarea pune stăpânire pe oamenii lui Iuda. Ei se uită la propria slăbiciune (v. 10): asta înseamnă să-i dea dreptate vrăjmaşului care îi dispreţuise, numindu-i „iudei neputincioşi“ (v. 2). Mai privesc şi la greutatea poverilor, la mormanele de dărâmături ... Totuşi este unul care, împreună cu Neemia, cunoaşte dubla resursă (v.9). Aceasta este şi o poruncă a Domnului: „Vegheaţi şi rugaţi-vă ...“ (Matei 26.41; 1 Petru 4.7). Rugăciunea trebuie să fie primul nostru răspuns la eforturile Vrăjmaşului. Ea nu se desparte de veghere. Iată de ce Neemia ia numeroase măsuri pentru a asigura supravegherea şi păzirea poporului în timpul încheierii lucrării.

La dificultăţile şi la oboseala construcţiei se adaugă, la sf. cap. 4, cele ale luptei. Şi, în adevăr, credinciosul nu este numai un lucrător, ci şi un luptător. Asemenea gărzii lui Neemia, acesta îşi ţine într-o mână instrumentul de lucru, iar în cealaltă, arma (care este Cuvântul lui Dumnezeu: Efeseni 6.17). N-are voie să renunţe la nici una.După frumoasa manifestare de zel pe care am văzut-o, capitolul 5 ne pune înainte o surpriză neplăcută. Aceşti „scăpaţi”, care, înainte să vină Neemia, trăiau într-o mare sărăcie (1.3), se găsesc acum într-o stare şi mai rea. Au fost nevoiţi să-şi pună garanţie posesiunile şi, în unele cazuri, să-şi dea în robie copiii, ca să-şi poată plăti taxele şi să nu moară de foame. Şi

ce era mai rău, cei care îi aduseseră în această stare nu erau vrăjmaşii. Erau propriii lor fraţi care, făcând aşa, călcaseră legea (Exod 22.25; Levitic 25.39-43; Deuteronom 15.11; 23.19-20).Unde ne aflăm noi pe planul dragostei frăţeşti? Fără ea, cel mai bun serviciu creştin este fără valoare (1 Cor. 13.1-3). Să punem în practică ceea ce ne spune apostolul Iacov (2.15-16). Da, să ne cercetăm cu atenţie inimile în această problemă. Şi, la fel, şi purtarea noastră!

Indignat şi „mâniat foarte mult“, Neemia îi strânge pe mai-mari şi pe căpetenii înaintea restului poporului pentru a le adresa reproşurile pe care le merită. Cei care sunt vinovaţi se supun şi aceasta nu numai pentru că Neemia este guvernatorul, ci pentru că el însuşi le dă exemplul dragostei dezinteresate. El renunţase la privilegiile personale pe care i le dădea poziţia sa, iar aceasta îi permite acum să le ceară căpeteniilor să se poarte în acelaşi fel. Exemplul este regula de aur pentru a obţine ceva de la aproapele nostru. Apostolul Pavel îşi făcuse un ţel din a fi totdeauna un exemplu pentru credincioşii pe care îi învăţa (Fapte 20.35; 1 Corinteni 4.16; 10.32,33...). Mai presus de toate, să gândim la divinul Stăpân. El le-a spus ucenicilor Săi: „V-am dat un exemplu, pentru ca, aşa cum v-am făcut Eu, să faceţi şi voi“ (Ioan 13.15). Dar, în acelaşi timp, i-a pus în gardă faţă de cărturari şi faţă de farisei: „Deci toate câte vă spun ei, faceţi şi ţineţi, dar nu faceţi după faptele lor, pentru că ei spun şi nu fac“ (Matei 23.3). Mulţimile au observat diferenţa: Isus îi învăţa „ca având autoritate şi nu precum cărturarii lor“ (Matei 7.29).

Încercările anterioare lipsite de succes nu i-au descurajat pe Sanbalat, pe Tobia şi pe Gheşem. Ei îi fac lui Neemia o propunere vicleană: „Vino să ne întâlnim împreună...“. Valea Ono (sau a meşteşugarilor: 11.35), fixată ca loc de întâlnire, reprezintă un act de colaborare cu vrăjmaşii poporului lui Dumnezeu. Oferta este respinsă, în pofida ameninţărilor care-o însoţesc până la a cincea oară. Apoi o altă cursă îi este întinsă, de data aceasta prin intermediul unui iudeu, Şemaia. Printr-o falsă profeţie, acest slujitor al vrăjmaşului încearcă să-l împingă pe Neemia (care nu era preot), la neascultarea de Domnul prin căutarea unui refugiu în Templu (2 Cor. 11.13; 1 Ioan 4.1). În acelaşi fel au acţionat fariseii cu Domnul Isus. „Ieşi şi pleacă de aici“, Îi spun ei, „pentru că Irod vrea să Te omoare“ (Luca 13.31). Ei au încercat (şi Satan a fost în spatele lor) să-L înfricoşeze şi să-L abată de pe calea credinţei pe Acela care-Şi îndreptase hotărât faţa să meargă la Ierusalim (Luca 9.51).Dublul atac, respins de credinciosul Neemia, îl pune pe credinciosul de astăzi în gardă cu privire la două pericole extreme: 1. Lărgirea căii, lucrând mână-n mână cu cei care nu se supun Cuvântului; 2. „Închiderea“ într-un sectarism pretenţios şi egoist.

Cincizeci şi două de zile le-au fost suficiente oamenilor lui Iuda ca să astupe spărturile şi să reconstruiască zidul. Majoritatea erau neexperimentaţi în mânuirea mistriei şi a cazmalei, dar au avut zel şi inimă pentru lucrare (3.20; 4.6). Şi în ochii Domnului, devotamentul lucrătorilor Săi este mai valoros decât capacităţile lor. El dă, cu siguranţă, aceste capacităţi tuturor acelora care au devotament şi care-L urmează.Eforturile lui Tobia de a-l intimida pe Neemia şi sprijinul pe care această persoană cu influenţă rea îl primeşte din partea mai multor conducători din Iuda reprezintă ultimele manifestări de ostilitate ale vrăjmaşilor. Ierusalimul cu zidurile reconstruite va apărea de aici înainte naţiunilor înconjurătoare „zidit ca o cetate strâns unită împreună“ (Psalmul 122.3). Dar este necesar să fie încă supravegheat. Neemia se ocupă de porţi, ca şi de stabilirea gărzilor (vezi Isaia 62.6-7). Sunt atribuite şi alte funcţii, incluzându-le aici şi pe cele ale celor doi guvernatori ai oraşului (v. 1, 2). Şi unul şi altul meritau această responsabilitate: Hanani, prin preocuparea lui pentru popor (1.2), Hanania, în virtutea credincioşiei şi a temerii lui de Dumnezeu (v. 2).

Neemia are pe inimă realizarea unui recensământ al poporului. El foloseşte registrul genealogic stabilit în timpul primei întoarceri în Ierusalim. De aceea, v. 6-73 repetă mai mult sau mai puţin capitolul 2 al cărţii Ezra. Îi găsim aici, spre exemplu, pe descendenţii acelui om care „şi-a luat soţie dintre fiicele lui Barzilai Galaaditul şi s-a numit după numele lor“ (v. 63). Barzilai fusese acel bătrân bogat şi respectat care-l întreţinuse pe David şi pe însoţitorii lui la Mahanaim (2 Samuel 19.32). Aici aflăm că ginerele lui, deşi fusese preot, renunţase odinioară la propriul nume. Alesese să fie chemat după cel al socrului său, deoarece aceasta-i conferea un statut social mai înalt. Care au fost consecinţele nefericite? Descendenţii lui au fost excluşi din serviciul preoţiei, ca fiind necuraţi! Să fim atenţi ca nu cumva, din preocuparea pentru întâietate, să ne abandonăm privilegiile de creştini! Există vreo demnitate şi vreo nobleţe mai mare decât aceea de a aparţine familiei lui Dumnezeu, „preoţiei împărăteşti“ ?Această înregistrare a poporului subliniază contrastul cu zilele lui David. Numai seminţia lui Iuda numărase în acel timp patru sute şaptezeci de mii de bărbaţi în stare să scoată sabia: deci de zece ori mai mult decât acum. Dar ceea ce are importanţă nu sunt cifrele, ci credincioşia!

Pentru frumoasa scenă care ocupă acest capitol, Neemia îi cedează locul de onoare lui Ezra, preotului. Ştim că „era cărturar priceput în legea lui Moise“ şi de mult timp „îşi îndreptase inima să ... înveţe în Israel rânduieli şi judecăţi“ (Ezra 7.6, 10). Fericită dorinţă, care, la cererea poporului, găseşte ocazia să se împlinească! Este vorba de citirea clară şi de explicarea Cuvântului lui Dumnezeu. Deschizându-l, Ezra nu uită să-L binecuvânteze pe Domnul care a dat acest Cuvânt, tot aşa cum astăzi începem prin a mulţumi atunci când în adunare urmează să se citească Scriptura şi să se mediteze asupra ei. În ce-i priveşte pe cei prezenţi, nu este suficient să poată pricepe (v. 3); este necesar şi să ia aminte (sf. v. 3). Facem totdeauna aşa în strângerile noastre sau în lectura din familie? Înţelegerea Cuvântului este mijlocul prin care putem fi noi înşine hrăniţi şi încurajaţi în comuniunea cu Domnul (v. 12). Dar să ne gândim şi la cuvintele „trimiteţi porţii“, ceea ce înseamnă să-i facem şi pe cei care n-au fost prezenţi să profite de ceea ce ne-a făcut nouă bine.Subliniem în încheiere acest verset glorios: „Bucuria Domnului este tăria voastră“ (sf. v. 10 – compară cu Ps. 28.7). Şi, mai presus de orice, să-l experimentăm în vieţile noastre!

„Tot aşa va fi Cuvântul Meu care iese din gura Mea: nu se va întoarce la Mine fără rod (literal: gol)“ spune Domnul (Is. 55.11). Promisiunea aceasta se împlineşte aici. Potrivit instrucţiunilor divine, poporul, sub conducerea căpeteniilor, celebrează sărbătoarea Corturilor cu o splendoare mai mare chiar decât a celor mai impresionante zile ale lui Solomon. Prea ocupaţi de odihna prezentă, israeliţii uitaseră de Cel care avea să vină, şi acest pericol ne pândeşte şi pe noi. Dar acum, când slăbiciunea şi ruina sunt atât de evidente, ochii li se îndreaptă mai uşor asupra bucuriei împărăţiei viitoare, iar caracterul de străini (locuirea în corturi) este mai bine realizat. Pe noi, creştinii, situaţia de ruină prezentă trebuie să ne determine să ne recunoaştem mai mult ca oricând caracterul de străini şi să ne ajute să ne aţintim gândurile la bucuria împărăţiei care vine. La începutul capitolului 9, scena se schimbă complet. Fiii lui Israel se strâng din nou într-o zi fixată. De data aceasta, scopul strângerii este mărturisirea păcatelor lor. Există oare şi în vieţile noastre de credincioşi momente particulare când avem de făcut bilanţul acţiunilor nepotrivite şi de a ne smeri? Unii cred că există motive să practicăm această punere în ordine în fiecare sâmbătă seara; alţii, la sfârşitul fiecărei zile. Nici unii nu au dreptate. Judecata de sine este o acţiune continuă. Este necesar s-o îndeplinim de fiecare dată când Duhul Sfânt ne face conştienţi de păcat.

Câţiva leviţi, ale căror nume sunt menţionate, invită poporul să se ridice pentru a-L binecuvânta pe Domnul. Şi ei Îi adresează, în numele întregii adunări, lunga rugăciune care ocupă restul acestui capitol. Cele dintâi cuvinte ale ei sunt: „Tu eşti Acelaşi, Doamne, Tu singur ...“ Apoi, întorcându-se în timp până la creaţie, leviţii laudă împlinirea scopurilor lui Dumnezeu, chemarea lui Avraam – a cărui inimă a fost găsită credincioasă – eliberarea din Egipt, de la Marea Roşie, grija răbdătoare acordată lui Israel de-a lungul călătoriei prin pustie, cu darea legii, şi,

în sfârşit, intrarea în ţară. Pronumele „Tu“ (şi „a Ta”) folosit împreună cu un verb activ la persoana a II-a se regăseşte de douăzeci şi cinci de ori în aceste câteva versete.Celebrarea lui Dumnezeu întâi pentru ce este El, apoi pentru ce a făcut, nu este oare un privilegiu pe care îl avem şi noi, de vreme ce aparţinem Domnului? Să ne aducem mereu aminte de ceea ce harul Lui a făcut pentru noi şi să ne străduim să găsim tot mai multe motive de recunoştinţă, care vor fi tot atâtea noi legături de dragoste cu Tatăl nostru ceresc şi cu Domnul Isus. Ca şi David, să ne îndemnăm sufletele să-L binecuvânteze pe Domnul şi să nu uite „nici una din binefacerile Lui“ (Psalmul 103.2)! Dar, de fapt, aceste beneficii sunt nelimitate!

După ce, asemenea acestor leviţi, a urmărit îndelung istoria harului lui Dumnezeu pentru Israel, Ştefan, în capitolul 7 din Fapte, îşi continuă vorbirea în acelaşi fel. „Voi, cu grumazul înţepenit, ... întotdeauna vă împotriviţi Duhului Sfânt“ (Fapte 7.51). Grumazul înţepenit, gâtul care refuză să se plece pentru a se supune jugului Domnului, nu caracterizează numai poporul Israel sau numai pe cei neîntorşi la Dumnezeu! Toţi ascundem înăuntrul nostru această natură nesupusă, voinţa proprie. Fiecare creştin, fără excepţie, o cunoaşte foarte bine şi este imposibil pentru cineva s-o învingă prin propriile eforturi. Dar, în acelaşi timp, cunoaşte oare fiecare eliberarea pe care Domnul i-o acordă? Dând morţii, la cruce, această voinţă rebelă, nesupusă, El ne-a oferit în schimb natura supusă a Domnului Isus. Firea cea veche se află încă în noi, cu dorinţele ei, dar nu mai are dreptul să ne conducă.Toate aceste păcate ale lui Israel ies în evidenţă cu atât mai mult cu cât sunt puse, ca aici, în contrast cu harul lui Dumnezeu, iar lor li se adaugă, ca să spunem aşa, lipsa de recunoştinţă (vezi Deuteronom 32.5-6). Nu este adevărat lucrul acesta şi pentru atât de mulţi tineri şi tinere crescuţi de părinţi credincioşi?

Avem rezumatul acestui întreg capitol în v. 33: „Dar Tu eşti drept în tot ce a venit asupra noastră. Pentru că Tu ai făcut potrivit adevărului, iar noi am păcătuit“ (compară cu Pl. Ier. 1.18). Să punem această declaraţie în legătură cu un verset din Evanghelia după Ioan: „Cine a primit mărturia Lui a pecetluit că Dumnezeu este adevărat“ (Ioan 3.33; vezi şi Romani 3.4). Pecetluirea este actul de aprobare oficială a unei declaraţii, care o validează şi prin care cei care o semnează se angajează la respectarea ei. Astfel, căpeteniile, leviţii şi preoţii îşi pun peceţile (cu alte cuvinte, semnăturile) pentru a-şi confirma acordul.La sfârşitul acestei lungi mărturisiri, să ne reamintim încă două învăţături foarte importante: În primul rând, pentru judecarea unui rău este necesar să ne întoarcem cât mai în urmă posibil, până la originea lui, printr-o completă revizuire a paşilor făcuţi. Călcarea legii a început odată cu confecţionarea viţelului de aur; ei bine, faptul acesta nu poate trece sub tăcere (v. 18)! În al doilea rând, o mărturisire trebuie să fie precisă: a-l spune lui Dumnezeu într-un fel general: «sunt păcătos, am comis nişte păcate», costă foarte puţin şi n-are valoare înaintea Lui. El aşteaptă de la noi să spunem: «Doamne, sunt vinovat în aceasta; iată ce am făcut şi iată ce am omis să fac» (vezi Levitic 5.5).

Bărbaţii ale căror nume sunt scrise la începutul acestui capitol sunt cei care şi-au pus sigiliul la încheierea legământului cu Domnul. Ştim că şi Dumnezeu Îşi are sigiliul Său: Duhul Sfânt. El este aplicat pe cel răscumpărat, ca marcă de proprietate prin care Domnul îl recunoaşte şi declară: Iată-l pe «unul care-Mi aparţine» (Efeseni 1.13; 4.30). „Este al Meu“ (comp. Exod 13.2 cu Isaia 43.1). Oare poate El să recunoască în felul acesta pe fiecare cititor al acestor rânduri?Dar, în timp ce propriile sigilii nu le pot conferi însoţitorilor lui Neemia puterea de a împlini cele la care s-au angajat (comp. 10.39 cu 13.10,11), Duhul Sfânt este nu numai sigiliul, ci şi puterea prin care creştinul acţionează în acord cu voia lui Dumnezeu (Ef. 3.16).Întreaga naţiune s-a alăturat conducătorilor ei. Cunoaşterea legii (dobândite curând) nu rămâne la stadiul teoretic pentru ei, ci îi duce, pe rând, la curăţire, la respectarea sabatului şi a anului de odihnă al pământului (fiecare al şaptelea an), apoi la serviciul în templu şi la respectarea instrucţiunilor privind cele dintâi roade şi zeciuielile. „Dacă ştiţi aceste lucruri, ferice de voi dacă le faceţi“, spunea Domnul Isus (Ioan 13.17).

Exilaţii întorşi din Babilon erau foarte puţini la număr comparativ cu cei care locuiau în ţară înainte de deportare. Ierusalimul, cu zidurile reconstruite pe fundaţiile anterioare, nu reunea decât un număr infim de cetăţeni, printre care şi pe aceia care reparaseră în dreptul caselor lor. Se ia astfel decizia să se apeleze la voluntari, din Iuda şi din Beniamin, care să vină să locuiască în oraş. Numele lor sunt menţionate. Dumnezeu îi onorează, în adevăr, pe cei care, părăsindu-şi pământurile şi casele, vin să locuiască lângă sanctuarul Său, din devotament pentru locul acela. Ei nu vor fi în pierdere, după cum anunţă Ps. 122.6: „Ierusalim: cei care te iubesc vor prospera“.Promisiunile sunt făcute cu privire la Ierusalimul din timpul împărăţiei de o mie de ani (Zaharia 2.4; Isaia 33.20 şi cap. 60), dar promisiunile care privesc cetatea sfântă, Ierusalimul ceresc, le întrec cu mult pe acestea. Dumnezeu, care a „pregătit-o“ pentru Hristos (Apocalipsa 21.2), a „pregătit-o“ şi pentru aceia care-I aparţin şi care au renunţat la ideea de a avea o cetate permanentă în această lume (Evrei 11.16). Această cetate minunată nu este construită ca să rămână goală, ci Dumnezeu Însuşi va locui în ea, în mijlocul alor Săi. Totuşi, o condiţie este esenţială pentru a intra în ea, aceea de a avea „hainele spălate” prin credinţa în sângele Mielului (Apocalipsa 22.14). Aţi făcut aceasta?

Ceremonia dedicării zidurilor Ierusalimului, care începe în v. 27, se derulează în mijlocul unei mari bucurii. Două procesiuni, formate din cântăreţi şi însoţite de trompete, au pornit în acelaşi timp, mergând pe zid în direcţii opuse. Una este condusă de Ezra, în timp ce Neemia o încheie pe cealaltă. Cele două procesiuni se întâlnesc lângă templu, după ce fiecare dintre ele a înconjurat jumătate din oraş. Ei au împlinit acel cuvânt din frumosul psalm 48: „Înconjuraţi Sionul şi ocoliţi-l; număraţi turnurile sale, luaţi aminte la întăritura sa ...“ (Ps. 48.12, 13).Ajungând la casa Domnului, cele două coruri reunite îşi înalţă glasurile; şi „jertfe mari“ sunt aduse în mijlocul bucuriei generale. Versetul 43 ne învaţă trei lucruri despre această bucurie: întâi de toate, că ea îşi are sursa în Dumnezeu: „Dumnezeu îi făcuse să se bucure cu mare bucurie“; apoi, că toţi au luat parte la ea, inclusiv copiii, căci ceea ce îi bucură pe părinţi le face plăcere şi copiilor; în sfârşit, că această bucurie se auzea până departe. Lumea care ne înconjoară poate ea să vadă şi să audă că suntem oameni fericiţi?

Neemia fusese obligat să se întoarcă la împărat. Profitând de această absenţă, Tobia, vrăjmaşul binecunoscut, a reuşit să aibă acces la una dintre încăperile adiacente casei lui Dumnezeu, cu ajutorul unuia dintre preoţi. Acest preot nu era altul decât Eliaşib, cel care se dovedise atât de neglijent la vremea când se ridicase zidul. Dar nici uşierii, oamenii care în capitolul precedent fuseseră „rânduiţi ... peste cămările vistieriilor“, nu păziseră ceea ce Dumnezeul lor le dăduse în grijă (12.45).Cuprins de indignare, Neemia însuşi, la reîntoarcerea sa, aruncă din cămară toate lucrurile lui Tobia, curăţă cămările şi pune iarăşi în ele uneltele şi darurile (confruntă cu Matei 21.12-13). Inimile noastre sunt uneori asemenea acestor încăperi, în care, în loc să punem ceea ce-l aparţine lui Dumnezeu şi-l serveşte ca dar, lumea şi-a depozitat propriile lucruri.Acel întâi act de neglijenţă antrenase altele, astfel că Neemia trebuie acum să se ocupe în continuare de părţile cuvenite leviţilor, ca şi de supravegherea şi de repartizarea zeciuielilor aduse de popor.

În pofida angajamentului pe care şi-l luase (10.31), poporul n-a mai respectat odihna de sabat. Neemia ia măsurile cele mai energice pentru remedierea acestei situaţii.Oare nu se cuvine ca şi noi, dragi copii ai lui Dumnezeu, să dăm cel puţin tot atâta importanţă zilei Domnului, precum odinioară Israel sabatului Său? Cu siguranţă, noi nu ne mai aflăm sub Lege. Dar este trist că duminica poate fi considerată de unii creştini drept o zi de răgaz, sau de odihnă obişnuită, sau folosită pentru lecţii de şcoală care s-ar fi putut termina cu o zi mai devreme.La ce ne duc cu gândul aceste porţi care trebuia să fie închise în timpul nopţii pentru protecţia faţă de pericolele venind din afară? Nu ne amintesc o

dată în plus de cetatea sfântă despre care este scris: „Porţile ei nicidecum nu vor fi închise ziua, pentru că noapte nu va fi acolo... Şi nimic întinat nu va intra nicidecum în ea, nici cine practică urâciune şi minciună“ (Apocalipsa 21.25, 27).Cortina istoriei este căzută, în prezent, peste Israel. Ea se va ridica doar patru secole mai târziu (mai exact, patru sute patruzeci de ani), descoperindu-L pe Eliberatorul şi pe Mesia al lor, încă de pe prima pagină a Noului Testament.

clickbible.org